

Майбутнє Київщини народжується сьогодні

Анастасія ТЕРЕЩЕНКО,
учениця 31 групи ліцею

Червневий світанок тихо скотився на землю, розлився свіжістю, і наступив новий день. Він відкриває перед нами нові обрії, залишає свій слід у історії. Чи не спадало вам на думку, що історія кожної держави, міста чи селища нагадує чимось життя людини?

Найближчою та найдорожчою своєю Батьківщиною вважаю місто, де я народилася, а назва його милозвучна та красива — Славутич. Серед Полісся, на півночі України, розкинулося це ошатне та наймолодше місто на Київщині, перлина краю, тут все потопає в зелених травах, безмежних луках, лісах...

Славна поліська земля з багатвіковою історією, мудрими, талановитими людьми, з мальовничою природою та багатими народними традиціями звеличує цей край.

Яскравим прикладом вшанування головного багатства нації — людей — є створення в місті краєзнавчого

музею. Титанічну роботу з організації, збору та поповнення музею експонатами здійснює Євген Алімов і колектив, який є небайдужим до цієї необхідної справи.

Надзвичайно широкий часовий і географічний діапазон музейного зібрання. Тут представлено факти з історії нашого міста від його народження до сьогодення. Речі, які тут містяться, є зовсім унікальними, раритетними. Яскрава сторінка експозицій — фотознімки, перші ордери, одяг — присвячена першим будівникам міста.

Не обійшли стороною організатори експозицій і жителів нашого міста, людей

похилого віку, що брали участь у подіях Великої Вітчизняної війни.

Чи не найголовніше місце в експозиції музею приділено подіям, присвяченим Чорнобильській трагедії, величезній техногенній аварії, що сталася 26 квітня 1986 року. Відчуття болю, величезного людського горя передано через фотознімки, статті, репортажі. На чорно-білих фото хроніки з місця подій, краєвиди міст Прип'ять, Чорнобиль, обличчя тих, хто працював на ЧАЕС... У стінах музею багато фото шанованих людей. Серед них працівники Чорнобильської атомної електростанції, педагоги міста, що

здобули славу поза межами міста, беручи участь у конкурсах професійної майстерності, трударі інших міських організацій.

Переходячи з однієї зали до іншої, споглядаючи на надбання музею, розумієш слова французького історика Марка Блока, що запали мені в душу: "Я народився на цій батьківщині, я пив із джерел її культури. Я зробив її минуле своїм. Я дихаю вільно лише в її кліматі, і, разом з іншими, я зроблю все, що зможу, щоб захистити її інтереси".

Місто, в якому я живу, дарує мені невичерпні можливості здобувати освіту, в подальшому я матиму шанс ре-

алізувати свої здібності. Дуже хочу його не упустити. Молоде сучасне місто представлено соціальною інфраструктурою, яка розгалужена на досить строкаті сфери діяльності: освіту та науку, мистецтво, спорт, побутові заклади. Отже, розвиткові потенціалу молодого покоління у Славутичі приділяють велику увагу.

Мине ще багато років... Не один червневий світанок ляже на поліську землю. Київська земля буде рости, розвиватись, робитися ще кращою, на ній будуть працювати, творити, мріяти тисячі людей, що своїми звитягами прославлятимуть її.